

(TSUNAMI IN DE PEPERSTRAAT)

De lucht boven de stad zag zo grijs als een olifantenvel. Vele liters hemelwater waren daarnet naar beneden gesausd. Het regende nu nog wat na. Auto's passeerden op pletsende banden. In de grote winkelstraat was het een ballet van paraplu's geweest. Nu verdwenen die een na een in het niets, als bellen die stukspatten.

'Radjen, de bui is over! Vergeet het lamsgehakt niet!' riep ma. 'De centen liggen klaar naast de paraplubak!'

'Nee ma! Ja ma!'

'Uitkijken als je oversteekt! De middagdrukke komt eraan!'

'Ja ma!'

'En doe een sjaal om!'

'Ja ma!'

'Geen omwegen!'

'Nee ma!'

'Eten om halféén!'

'Ja ma!'

'Niet te lang wegblijven, Sawan.'

'Nee ma.'

'Niet zonder handen fietsen hé!'

'Nee ma.'

'Je mag je banden ook wel eens oppompen.'

'Ja ma.'

De dure meneer Stik stapte door de Peperstraat. Zijn zwarte paraplu danste op en neer. Hij droeg poepsjieke kleren. Hij was zo kraaknet dat hij de koude wind niet wou voelen. Voor het raam van de speelgoedtreinenwinkel *Tjoek-Tjoek* bleef hij even staan. Het regende niet meer, dus kon hij zijn paraplu opvouwen. Hij zwierde het ding enkele keren in het rond, zodat de druppels eraf spatten.

'Hé zeg, kijk uit, man!' mopperde een haastvrouw in het voorbijgaan.

'O, skuus hoor. Dat rotweer ... '

'Ik heb vandaag al een douche genomen!' riep ze nog, even achteromkijkend.

Meneer Stik haalde zijn schouders op.

Er waren altijd wel leuke dingen te zien in de vitrine, vooral als het pakjes- of bimbambeierentijd was. Kijk: daar kwam een leuk treintje af. Het reed onder een brugje door en verdween tussen de huizen en de bomen. Meneer Stik wachtte tot het treintje nog eenmaal tevoorschijn kwam. Zijn neus raakte het koude vensterglas. Toen draaide hij zich weer om en ...

In de Peperstraat keek Radjen naar de vreselijke troep in de etalage van *Het Gloeiend Fornuis*, naast de speelgoedwinkel *Tjoek-Tjoek*: stukken rundstong verzopen in tomatensaus en gehaktballen dreven verdrongen in alweer tomatensaus. Radjen vond dat er drie afschuwelijke dingen op aarde waren: tomatensaus, tomatensaus en tomatensaus. Bah, bah en nog eens bah. Het water kwam Radjen in de mond. Nou: bijna uit de mond. Dat kon je namelijk ook hebben als je aan vreselijke dingen dacht: melk met vellen op, rodekool, en bovenal: tomatensaus.

Hij schraapte zijn keel, draaide zich om en mikte een kwak speeksel op ...

'Hé, kijk uit je doppen, verhippeltjes!'

'Oei!' schrok Radjen. Hij staaarde met ogen als schoteltjes naar beneden. Op de linkerschoen van meneer Stik lag een kwakje speeksel.

'Zeg: leer jij voor lama misschien? Of dromedaris? Je loopt toch rechtop, op twee benen? Ja? Wat zijn dat nu voor manieren!?'

Verbijsterd keek meneer Stik naar zijn dure linkerschoen.

Radjen schudde zijn hoofd. Zo stom. Hij kreeg een hoofd als een biet.

'Nee meneer.'

'Doe je dat thuis ook? Op de mensen hun schoenen spuwen?'

'Maar ik ... '

Meneer Stik opende zijn mond weer, maar daar kwam nu met vrolijk belgerinkel een meisje aanfietsen. Het leek op de zilveren geluiden van windklokken.

'Hei Sawan!' riep Radjen blij. Gered door de fietsbel!

Hopla! Sawan rukte aan haar stuur. Haar stalen ros hupte op de stoep. De fietscowgirl bolde nog tien meter door en mikte dan haar voorste wiel in zo'n gleuftegel voor speelgoedtreinenwinkel *Tjoek-Tjoek*.

SPLASH!!

Smerig regensop spatte alle kanten op. De gleuftegel stond boordevol vuil hemelwater. De peperdure meneer Stik kreeg de volle laag. Zijn mooie pak was nu helemaal bespikkeld. Ook het raam van *Tjoek-Tjoek* werd besproeid. Net kogelgaten. Dit was oorlogsgebied!

'Maar potverdorie toch!' riep de man boos. 'Zie wat je nu gedaan hebt! Kunnen jullie niet uitkijken, zeg! De stad lijdt aan een kinderplaag!'

'O! O!' piepte de fietsamazone. Ze bleef half op haar fiets zitten. Enkele mensen stopten. Ze waren best wel nieuwsgierig. Het waren eigenlijk ramptoeristen. Ze probeerden hard om niet te lachen. Dat merkte je aan de kreukels om hun mond. Wat ze hier zagen, gebeurde wel eens in stripverhalen of stomme films.

'Maar ik heb er toch niet om gedaan,' zei Sawan nu. 'Kijk: ik ben zelf ook een beetje ...'

'Eerst word ik bespuugd en daarna word ik besproeid!' mopperde meneer Stik. 'Waar zijn jullie dan wel opgevoed?! In een apenkooi misschien? In de jungle? Hé?' 'Maar meneer toch ... !' protesteerde een vrouw hardop. 'Dat zijn geen aardige manieren!'

'Het zijn kinderen hoor,' suste een man.

'Het ... het ... het zijn kinderen die hinderen!' pruttelde meneer Stik.

'U bent toch ook jong geweest? U stond zelfs naar dat speelgoedtreintje te kijken. O: daar is het weer.'

Meneer Stik haalde nu een zakdoekje boven en maakte aanstalten om op zijn dure verpakking te beginnen wrijven.

'Niet doen!' riep een vrouw die vooraan stond. 'Zo wordt het alleen maar erger. U kan uw mooie pak dan wel weggooien. Zonde van het geld. Het moet zo naar de stomerij, hoor. U blijft er echt beter af'.

'Hm.'

Tegen zijn zin stak hij het zakdoekje weer weg.

'Maar Sawan heeft er echt niet om gedaan, meneer!' zei Radjen op zijn beurt. 'En ik heb er ook niet ...'

'Om gedaan! Om gedaan!' riep de man. 'Houd jij maar je mond, kereltje, want er komt alleen maar speeksel uit. En nog iets: wie zal dat hier betalen, hé? Wie betaalt de rekening voor het schoonmaken van mijn pak? Daar hebben jullie niet aan gedacht, hé!?'

Meneer Stik maakte een strijkorkestje met zijn duim en zijn wijsvinger. Hij keek daarbij bijzonder boos. Hij wreef zo hard dat er bijna vuur uit zijn vingers sprong. Hij zag er plotseling veel minder duur uit. Goedkoop, zeg maar.

'Het meisje kan daar niks aan doen', zei een vrouw. 'Een tsunami is veel erger hoor, meneer! Hebt u de vreselijke beelden gezien van enkele jaren geleden? Dat was nog eens iets anders dan ... dan die kleine douche hier.'

'Ja! Ja!' Enkele toeschouwers knikten instemmend. Het groepje nieuwsgierigen was ondertussen al een flinke klad geworden. Er stopte zelfs even een auto, waarvan het raam omlaag zoemde.

'Zij moet niet op trottoirs fietsen!' blafte meneer Stik. 'Waarom hebben we fietsstroken hé? En fietspaden? Hé?'

'Maar waarom zijn er hier dan gleuftegels!?'

'Eh ... ' deed Stik verrast. Verbluft keek hij de vrouw aan. Plotseling wist hij het niet meer. Meer mensen troepten nu samen. Ook de klanten van *Het Gloeiend Fornuis* kwamen naar buiten.

De deur van *Tjoek-Tjoek* ging nu open. Een volslanke man met een leuke ruitjespet op zijn hoofd verscheen.

'Dat is nu al de tweede keer deze week', gromde hij. 'Verdomd rotklimaat hier. Altijd vieze, smerige regen en dolgedraaide wind. We lijken hier wel in een carwash te leven. Ik poets om de twee dagen zowat door de ramen heen. Weet je wat? Ik verhuis naar Honolulu in Hawaï. Met de hogesnelheidstrein.'

Hij schudde treurig zijn ruitjeshoofd.

'Jaja,' klaagde de bespikkelde meneer Stik, 'en wie betaalt hier de rekening voor de wasserij?'

'Was jij dat, jongen? Is dat jouw fiets?' vroeg de treintjeswinkelier. Hij wees naar Radjen.

'Het is toch een meisjesfiets,' merkte een man op. 'Eh ... '

Hij knikte even naar Sawan.

'O ... ja,' zei de winkelier. 'Treinen zijn meer mijn specialiteit hé. Van fietsen ken ik niets. Van jou, meisje?'

Sawan knikte.

'En hoe heet je?'

'Sawan, meneer.'

'Mooie naam.'

'Ja, die daar!' snauwde meneer Stik. 'En hij ... hij hier heeft ook geen manieren. Die spuwde zomaar op mijn schoen!'

Radjen knikte en haalde zijn schouders op. Zijn hart sloeg vlugger nu. Maar hij had ook zoveel zin om hardop te lachen.

'Ik kreeg een krop in mijn keel toen ik naar uw mooie etalage stond te kijken, meneer,' zei hij. 'Zulke prachtige treintjes! Maar die krop moest er echt even uit.'

'Ah, ja, begrijpelijk. Hoe heet jij, jongen?'

'Radjen.'

'Kennen jullie elkaar dan?'

'We zijn vrienden uit dezelfde straat.'

'O. Zo. Tja,' zei de winkelier. Hij krabde zich op zijn geruite petje.

Toen wendde hij zich tot het gespikkelde slachtoffer: 'Wilt u zich binnen wat schoonmaken, meneer?'

'Stomme gleuven hier', mopperde meneer Stik.

'Maar meneer, mijn klanten moeten toch hun fietsen kunnen stallen. Waar moeten de mensen anders met hun fietsen heen?'

'Grote mensen die speelgoedtreintjes kopen!?' onderbrak de mopperkont boos.

'Welja!' riep de winkelier. 'En u stond toch zelf ook naar mijn treinen te kijken?'

Op het trottoir in de Peperstraat werden de hoofden alsmaar roder. Die knikten en schudden van ja en van nee.

Dan merkte plotseling iemand op dat het meisje weg was. En de fiets. Allebei foetsie. Niemand had het gezien.

'De vogel is gevlogen! Hé jongen, jij daar: waar is ... '

Meneer Stik wees naar Radjen.

Die haalde zijn schouders op: 'Weet ik niet, hoor.'

Dan proestte hij het uit. Meneer Stik deed een sprongetje opzij.

'Niet weer, hé!'

'Hahaha!' lachten de mensen eindelijk.

'Wel heb je van je ... ' mopperde meneer Stik. Boos keek hij in het rond.

'Tja,' zei de winkelier weer, 'mag ik u binnen een kopje koffie van Max Havelaar aanbieden, meneer? Meer kan ik niet doen, hoor. En denkt u maar eens aan de slachtoffers van de échte tsunami.'

En zo was het nog maar eens een keer...
